

غدیر؛ از متن تاریخ تا مناره‌های حقیقت

واقعۀ غدیر خم در دهمین سال هجرت، در مسیر بازگشت پیامبر ﷺ از حجة الوداع رخ داد. در سرزمینی خشک و سوزان میان مکه و مدینه، کاروان متوقف شد. پیامبر ﷺ پس از نماز ظهر، خطبه‌ای بلند ایراد کرد و دست علی را بالا برد و فرمود: «مَنْ كُنْتُ مَوْلَاً فَعَلِيَ مَوْلَاً؛ اَللّهُمَّ وَاَلِ مَنْ وَاَلَاهُ عَادِمٌ عَادَةٌ».

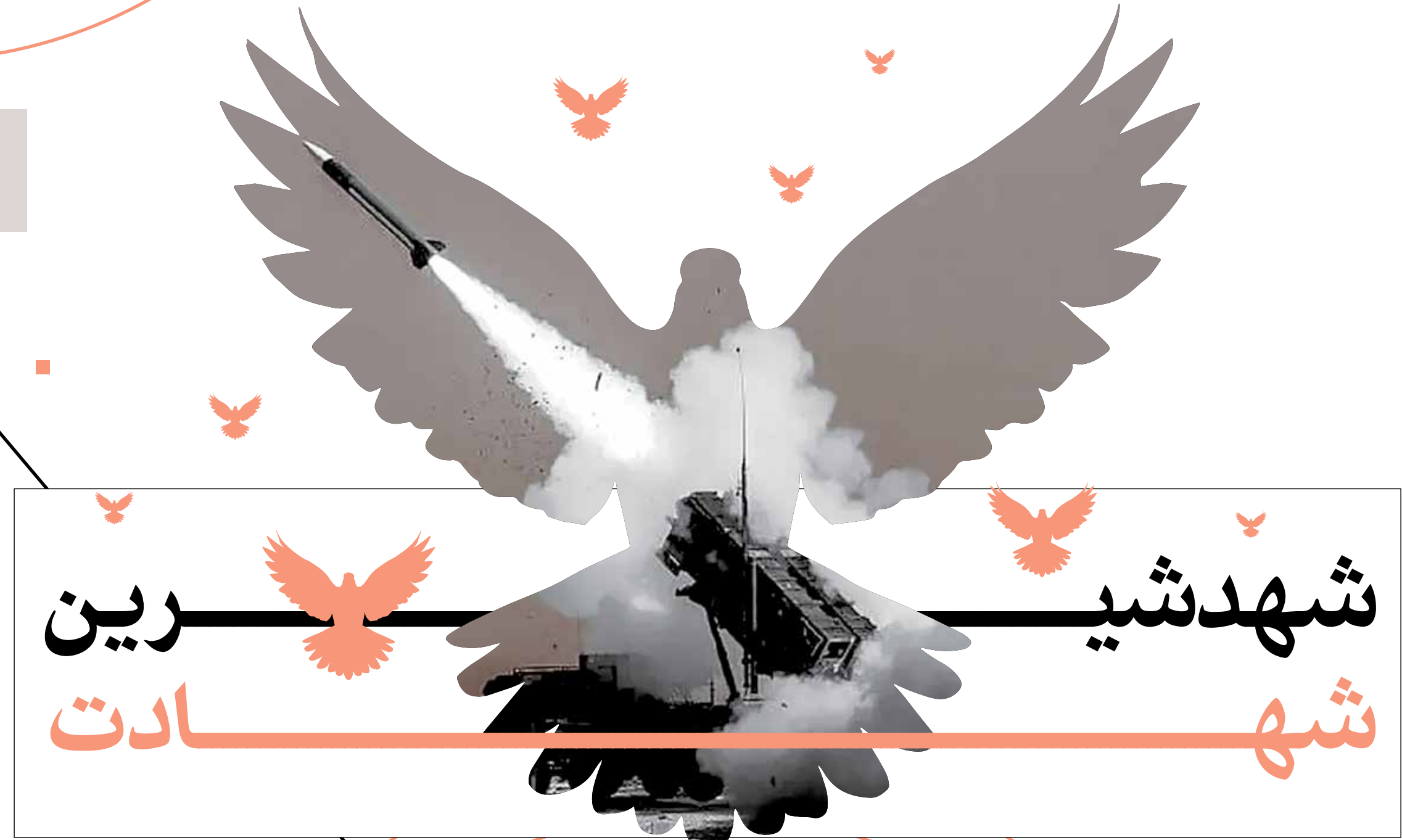
عبدغدير از همان سده‌های نخستین اسلامي، به عنوان يك جشن بزرگ در ميان مسلمانان برگزار مي شده است. منابع تاريخي گواهي مي دهند كه امام حسن ﷺ در كوفه مراسمي براي اين روز پيامي كرد.

در دوران آل بويه و سپس صفويه، اين عيد با شكوه هر چه تمام تر برگزار مي شد. امروزه نيز مسلمانان شيعه در سراسر جهان، از ايران و عراق تا يمن و پاکستان، اين روز را جشن مي گيرند. اين واقعه را بيش از ۱۱۰ صحابه و ۸۴ تابعي روايت کرده‌اند و حديث غدیر از نظر علمی متواتر به شمار می‌رود. علامه امینی در «الغدیر» با مرجعه به کتابخانه‌های هند، عراق، پاکستان، مراکش و مصر، این حقیقت را از زبان صدها راوی و محدث سنی به اثبات رسانده است.

تصميم به مدیریت اینترنت در شرایط فوق العاده، نه تنها نقض حقوق عمومی، بلکه مصداق بارز حفظ حقوق اکثریت در برابر اقدامات تخریبی اقلیتی وابسته به بیگانگان است. مردم فهیم ایران می دانند که چند روز محدودیت در برابر دهه‌ها امنیت و پیشرفت، هزینه‌ای معقول است. جمهوری اسلامی با شفاف سازی علت این اقدام، اطلاع رسانی از طریق شبکه‌های داخلی و بازگرداندن سریع اینترنت پس از عادی شدن اوضاع، نشان داده است که این تصمیم عاقلانه است، نه ضد حقوق بشر

تصمیمی برای امنیت و آرامش

برخی بر این گمان بودند که در هنگامه‌های سهمگین جنگی، متولیان امور و مسئولین نظام، نخستین کسانی‌اند که پشت به میدان می‌کنند و جان خویش را از خطر به در می‌برند. این پندار، هر چند در رفتار دنیاپرستان تاریخ، ریشه دارد و گذشته برخی شاهان این مرزوبوم نیز وجود داشته، اما با سیره اولیای دین و انقلاب اسلامی هیچ نسبتی ندارد. خداوند در قرآن کریم، فرار از میدان جهاد را از کبائر شمرده و می‌فرماید: «وَمَنْ يُؤْمَرْ بِدُيُوتٍ... فَقَدْ بَاءَ بِقَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ» (انفال: ۱۶). در واقع مؤمنان راستین، نه تنها از ترس مرگ، از میدان جنگ نمی‌گریزند، بلکه میدان رزم را مسیر و سکویی برای حرکتی پرشتاب به سوی خدای دانند.

برای زدودن توهم فرار مسئولان نظامی اسلامی، کافی است نگاهی به حقیقت نبرد تمام عیار رمضان (جنگ ایران با آمریکا و اسرائیل) بیفکنیم: آنجا که آتش جنگ زیانه می‌گشت و آسمان نیلگون این سرزمین در دود و خون فرو می‌رود.

در این شرایط سخت، نه تنها هیچ یک از ساکنان و مسئولان نظام از گرداب خطر به کنار نمی‌روند، بلکه برعکس، با حضوری جانانه و عاشقانه، زیباترین نمایش تکلیف و تعهد را به نظاره تاریخ می‌نشینند.

وبسایت: www.Shobhe.pasokh.org کانال ایتا: @shobahat_mag
pasokh.org spasokh.com wikipasokh.com pasokh.tv shobhepajouhi.ir

شبهه‌شناسی

گفتمان سازی و پاسخ گویی

ماهنامه ویژه پویش مطالعاتی دانشجویان و طلاب جوان
 مرکز مطالعات و پاسخ گویی به شبهات (حوزه‌های علمیه)
 شماره چهل و هشت | خرداد ماه ۱۴۰۵

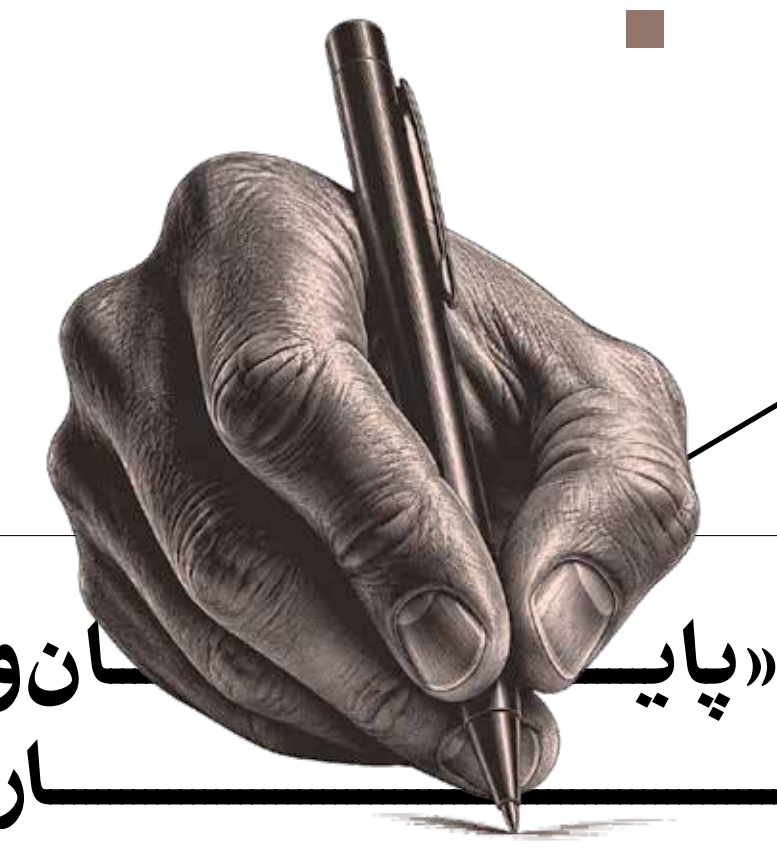
۴۸

حادثه بزرگ چهاردهم خرداد هر سال، زمانی که رهبر شهید بر مزار بنیان گذار انقلاب حاضر می‌شد، تنها یک مراسم تکراری نبود؛ بلکه بازخوانی زنده یک وصیت بود. ایشان در طول بیش از ۳۵ سال، هر بار به زبان و وصفی، راه و مکتب امام خمینی را از تحریف نجات داده و از خطر فراموشی رها نیدند و چهره او را چون آینه‌ای در برابر نسلی نو نگه داشتند. چرا که معتقد بودند این انقلاب بی نام خمینی در هیچ جای جهان شناخته شده نیست.

نگاهی به محورهای بیانات ایشان در سالگردهای امام نشان می‌دهد که آنچه می‌گفتند، نه فقط شرح حال شخصیتی دیگر، بلکه ترسیم ادامه راه و مسیر انقلاب حتی برای بعد از شهادت خود ایشان نیز بوده است. وقتی از استقامت امام می‌گفتند، خط سیر مقاومت ۳۵ ساله ای را روایت می‌کردند که از مکتب امام الگو گرفته بودند. آنگاه که از تحریف شخصیت امام (۱۳۹۴) هشدار می‌دادند، بیم آن داشتند که روزی در غیاب و نبود افراد و شخصیتها میباید مردم در دام تحریف گرفتار شوند.

دو امام، یک مسیر تمدنی

منتشر شد

نقدی بر توهم «پایان ولایت فقیه؛ از امام غائب تا راهبر غائب»

تصور پایان ولایت فقیه برآمده از درک نکردن ماهیت آن است. ولایت فقیه ریشه در مبانی دینی داشته و مبتنی بر دلایل عقلی و نقلی متقن است که پیشینه‌ای به قدمت تاریخ تشیع دارد و محصول جمهوری اسلامی نیست بلکه جمهوری اسلامی ثمره ولایت فقیه است. جمهوری اسلامی حاکمیت عملی ولایت فقیه را تحقق عینی بخشیده و نظام مبتنی بر آن را استوار کرد. از این روشی راندن از پایان ولایت فقیه بی معناست. جامعه شیعی که با فرهنگ انتظار عجین شده و ولایت امام غایب خویش در طول بیش از هزار و دویست سال را در دل و جان خود پروارنده و تمرین کرده، از غیبت موقت رهبر خود به دلیل شرایط جنگ و وجود دشمن بردلی که به جای میدان نبرد به ترور روی آورده، دچار تزلزل نخواهد شد.

روزی همگانی، توزیع نا عادلانه

خداوند به تمام بندگان خود وعده روزی داده است. اما تحقق این روزی در دنیای مبتنی بر نظام علت و معلول و اختیار انسان، نیازمند دو شرط اساسی است: اول آنکه انسان‌ها با تلاش خود به سوی روزی حرکت کنند؛ دوم آنکه کسانی که قدرت و ثروت در دست دارند، مانع رسیدن روزی به دیگران نشوند. مرگ‌های دسته جمعی بر اثر گرسنگی در آفریقا و آسیا نه از ناحیه خداست و نه نشانه نرسیدن روزی مقدر، بلکه نتیجه مستقیم نظام ظالمانه اقتصادی حاکم بر جهان، احتکار، استثمار و گاه سستی و بی تدبیری خود انسان‌هاست. اگر قوانین عادلانه اسلام در جهان حاکم شود، دیگر هیچ گرسنه‌ای نخواهد مرد.

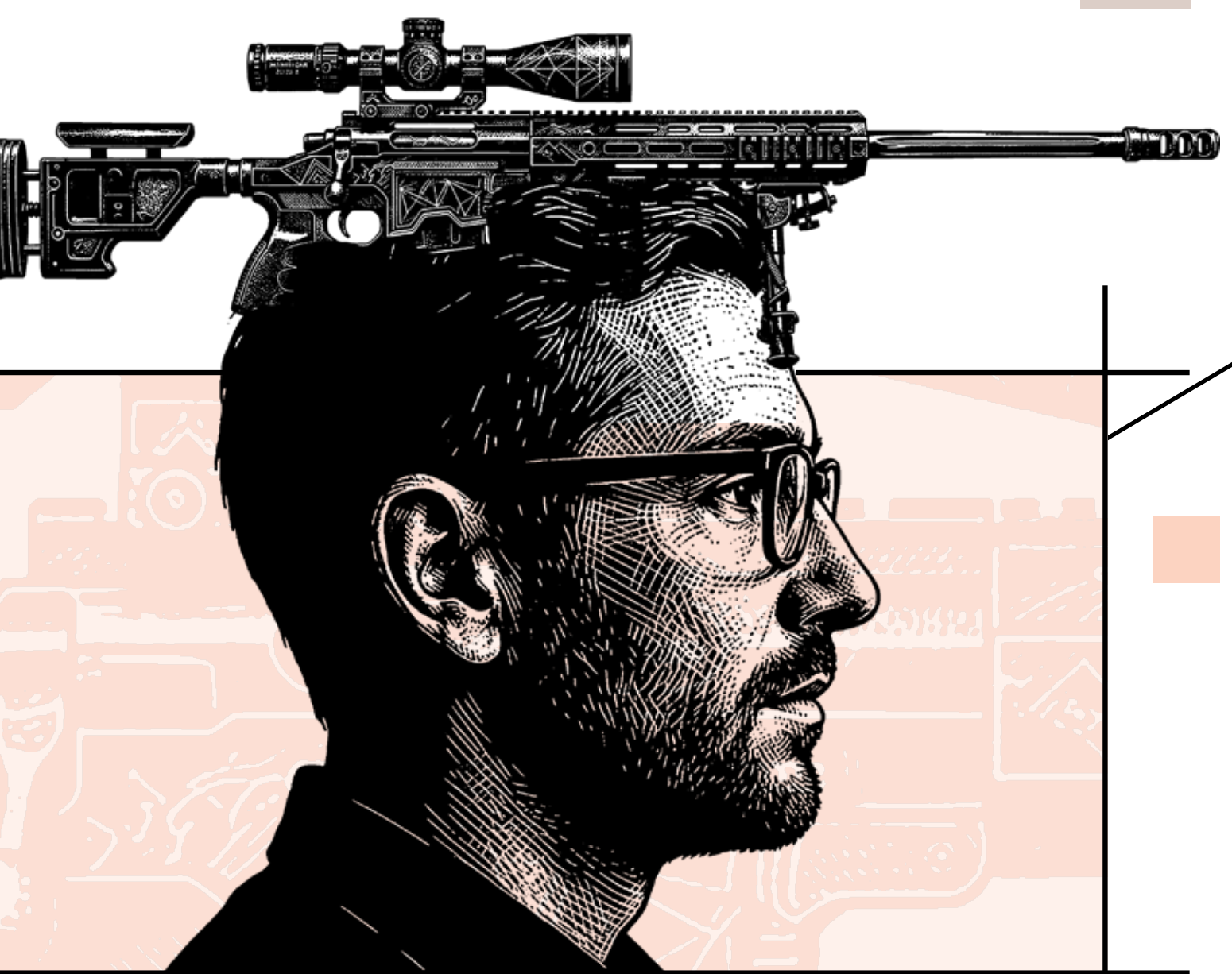

زهد جامعه ساز ملا صدرا

ملا صدرا میان تلاش سخت کوشانه و تفکر برهانی و گشودگی استمدادگرانه روحی و شهود و توسل، یک پل ارتباطی برقرار کرد. او به طالبان علم آموخت که دانش، نوری است که افاضه آن به صیانت نفس و طهارت باطن بستگی دارد. این همان درسی است که جوان معاصر سرگشته دروازه‌ها و دنیابیس‌های بی پایان، به شدت به آن محتاج است.

تولد در خانواده‌ای متمول (به عنوان فرزند میرزا ابراهیم قوامی، کارگزار با نفوذ فارس) می‌توانست از محمد، عافیت طلبی دیوانی یا بازگشتی کامیاب بسازد. اما او هجرت به اصفهان، ایستادگی عقل و نقلی آن روزگار را برگزید تا در محضر پیران طریقت و شریعت، شیخ بهایی و میرداماد، زانو بزنند. از گشت ملا صدرا به شیراز به دعوت امام قلی خان حاکم فارس و تدریس در مدرسه خان است. او پس از سال‌ها، در موضع یک مصلح مقتدر علمی به وطن بازمی‌گردد. ملا صدرا در این مقطع، زهد خود را به یک سلاح تهاجمی علیه کج اندیشی تبدیل می‌کند. او نشان می‌دهد که زاهد حقیقی، در برابر انحرافات جامعه سکوت نمی‌کند، بلکه شجاعت نقد ساختارهای دکماتیک را داراست.

تکنیک تحریف معنوی؛ سلاح پنهان در جنگ‌های شناختی

در جنگ‌های سنتی، دشمن با دروغ مستقیم تلاش می‌کند واقعیت را کتمان کند. اما در جنگ شناختی، دشمن لزوماً از دروغ محض استفاده نمی‌کند؛ بلکه از «نیمه حقیقت‌ها» و «جعل معنا» بهره می‌گیرد. در تکنیک تحریف معنوی، هدف این نیست که یک واقعیت را کاملاً انکار کنند، بلکه هدف این است که «علت» یا «ماهیت» یک حقیقت را تغییر دهند. این کار باعث می‌شود که مخاطب با وجود پذیرش اصل مطلب، به نتیجه‌ای کاملاً غلط و منحرف برسد. این نوع حمله بسیار خطرناک است، زیرا فرد تصور می‌کند بر اساس منابع معتبر (مانند روایات یا متون مقدس) سخن می‌گوید، در حالی که در واقع، در دام یک استدلال مخدوش گرفتار شده است.

